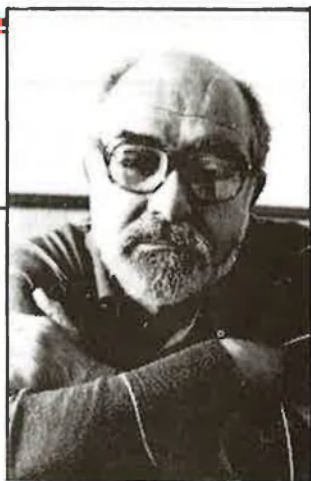

Qui mana i qui governa

Ara resulta que no hi ha esquerra, i, encara més curiós, ni cal. És el que diuen certs antics militants, generalment de l'esquerra més extrema, satisfets del descobriment. Fa la impressió que s'han tret un pes de damunt. Instal·lats més o menys orgànicament en la socialdemocràcia, o simplement passats a la «nova dreta», que naturalment és antiquíssima, expliquen que allò que s'ha de fer és arribar a un tipus de societat en què tot siga consensuat, per tal de reduir les distàncies entre els extrems.

Els teòrics de la societat sense esquerra pretenen que tampoc no hauria d'haver-hi dreta, i confien molt que els conflictes de classe seran resolts per la tècnica. Com que res no funciona sense nom, circula, de fa temps, una paraula que defineix, aproximadament, la nova ciència: «tecnopolítica».

La teoria de la «mort de l'esquerra» no és desinteressada precisament, i el fet que se'n deriven una sèrie de sospitoses justificacions n'és una prova. Per exemple, que no hi ha solucions d'esquerres o de dretes per als problemes econòmics, els quals, en conjunt, reben el nom genèric de «crisi». Hi ha la «crisi» i,

Vicent Ventura

per a intentar resoldre-la, l'única cosa que cal fer és contenir la inflació, reduir el dèficit públic i estimular la inversió. Qualsevol altra fórmula és, simplement, inaplicable. Encara que siga la tan modesta de fomentar el cooperativisme, per exemple.

I és veritat que la socialdemocràcia imperant —tant de bo si fos, almenys, una socialdemocràcia digna del nom!— aplica les fórmules que faria servir també el senyor Fraga, si arribava a manar algun dia, temible hipòtesi que cal no descartar. Em demane, però, si el que passa no és que l'esquerra haja desaparegut, sinó que s'ha amagat darrere de la seua por i es dedica a fer de la necessitat virtut.

El mal exemple del «socialisme real» que es veia venir des del mateix moment en què, per a realitzar-lo, es

va considerar necessari eliminar les llibertats essencials, i sobretot, la de poder elegir o revocar els dirigents, no és prou per a condemnar la possibilitat d'establir-ne un altre basat en la llibertat. Pot evitar-se l'aberració burocràtica del poder, i per això no s'ha de caure en un sistema que únicament accepta la pluralitat si les diferències entre les opcions deixen intacte el poder en les mateixes mans que han estat sempre. És a dir, si la majoria que ocasionalment puga obtenir el socialisme no pretén més «canvi» que el de les persones en els càrrecs.

Accepte que la simplificació obligada per la brevetat indueix a una certa exageració, però no tanta, ben mirat. I contemplar el que passa cada dia en l'escena política de l'estat ho demostra.

La dreta no governa, però mana, mentre l'esquerra no mana, però governa. És el fruit del primer «consens», el de la transició. I havíem d'esperar que semblants tractes tindrien aquests efectes. Perquè una de les parts feia trampa, i tots sabem quina és: la que va poder continuar sense haver de penedir-se de res del que havia fet al llarg de quaranta anys. I escaig.

GRAN TEATRE D'ALZIRA

Divendres, 16, a les 22.00 hores

GRAN CONCERT DE JAZZ

1a. part
Carles González
Josep M. Farras, quartet

2a. part

Lou Bennett

i

**Pedro Iturralde
Trio**

Ho patrocina: Ajuntament d'Alzira

